

[A. C. Normann.]

spærringer fjernet nu, samtidig med at tilgangen af unge til arbejdsmarkedet stiger så stærkt. Derfor er det også med stor glæde, at det radikale venstre har bidraget til at fjerne denne kunstige barriere for den ungdom, som søger praktisk uddannelse.

Nu forsøger det ærede medlem hr. Hans Rasmussen i sin ordførertale her i dag at etablere et modsætningsforhold mellem de tre partier, som mente noget andet end det ærede medlem ved mæglingsforslagets ophøjelse til lov i foråret, også med hensyn til partiernes krav om adgangsbegrænsningernes bortfald nu straks i stedet for ved overenskomstperiodens udløb den 1. marts 1958. Jeg vil gerne i den anledning sige, at et sådant modsætningsforhold kan jeg ikke øjne. Jeg mener stadig, at det var rigtigt, at man dengang så på mæglingsforslaget som en helhed. Enhver, der kan huske situationen i de dage, vil forstå, hvad det ville have ført til, hvis vi først havde pillet en række detaljer ud af helheden. Så ville folketinget være kommet til at fungere som voldgiftsdomstol over en meget bred front og på meget betydelige områder og havde formentlig slet ikke kunnet klare sin akutte opgave indenfor den tid, der var levnet til det. Helt anderledes ligger det her, hvor der er tale om et helt selvstændigt lovområde, hvoraf adgangsbegrænsningen er en betydelig del, medens den i forårets situation var en ganske ubetydelig detalj, i alt fald for de fleste faglige områders vedkommende. Mæglingsforslaget havde jo overenskomstkarakter og skulle efter organisationernes bestemmelse gælde i to år, som sædvane er, men jeg tvivler om, at det kan være det ærede medlem hr. Hans Rasmussens og det ærede medlem hr. Ingmar Wagners mening, at folketinget skal være afskåret fra at træffe beslutninger undtagen lige nøjagtig på det tidspunkt, da de traditionelle 2 års perioder udløber. Jeg går da også ud fra, at den højtærede økonomi- og arbejdsminister ikke på nogen måde vil anfægte den juridiske berettigelse i flertallets stilling. Dertil kommer, at det, når socialdemokratiet alligevel er gået ind for begrænsningernes bortfald nu, hvis man ser praktisk på det og ser bort fra al den musik, der kan rejses omkring spørgsmålet,

er ganske ligegyldigt for fagforbundene, at disse begrænsninger bortfalder 1 $\frac{1}{4}$ år før overenskomstperiodens udløb. Det større antal lærlinge, som når at komme i funktion nogle måneder, før perioden udløber, kan jo ikke nå at gøre sig så dygtige, at de kan overflødiggøre een eneste udlært svend på nogen som helst dansk arbejdsplads, og derfor kan jeg ikke rigtig frigøre mig for den tanke, at de indvendinger, der her gøres, blot af det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, der har fundet diskussionen lidt for trivial, har været tænkt som en smule lettere baggrundsmusik.

Det er nu i dette øjeblik, i de kommende måneder og i det kommende års tid, at de store årgange melder sig på arbejdsmarkedet med en betydelig pludselighed, og for dem og for os alle er det af meget stor betydning, at disse unge snarest kan begynde deres uddannelse. Der er ingen tvivl om, at der er et almindeligt befolkningsønske om, at der ikke lægges hindringer i vejen herfor, et ønske — det tror jeg ikke jeg tager fejl i, det tyder mange ting på — der næres af store, store dele af den danske arbejderstand.

Med hensyn til spørgsmålet om lovens deling har det afgørende for os måske ikke i samme grad som for andre partier været, om bestemmelserne samledes i een eller i to love, men derimod bestemmelsernes indhold, selvom vi hele tiden har fundet, at rent praktiske hensyn støttede erhvervenes ønske om en deling på samme måde, som man gennemførte delingen af arbejderbeskyttelsesloven i sin tid. Nu er delingen altså sket på den måde, at handels-, kontor- og butiksfagene i stedet for deres egen lov har fået deres egen afdeling, lovforslagets kap. IV, og det er også rimeligt, at de tre fags repræsentanter i lærlingerådet ikke skal kunne blande sig i spørgsmål, der alene angår de øvrige fag, og omvendt, sådan som der her er gjort rede for det af udvalgets ordfører.

Det forslag, jeg fremsatte om, at ikke blot arbejdere og arbejdsgivere, men også funktionærer skulle have repræsentanter i rådet, og som støttedes af venstre og de konservative, indebar en ting, som ikke er kommet med i forslaget, nemlig at funktionærrepræsentanterne skulle have stemmeret. Dette modsatte socialdemokratiet